

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 356. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715537216/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

nende Tone, tog Hatten dybt af, slog Hælene sammen og sagde til Fru Cederhjem:

— Jeg takker Deres Naadighed for alt, hvad De har fremvirket i min Søster, hvad højere Dannelse angaar.

Han søgte atter Almas Anerkendelse ved et skottende Blik.

— Vil Hr. Grossererens ikke hilse paa min Broder Kaptejnens? spurgte Fru Cederhjem. Vær saa artig at stige op.

— Med Højagtelse ærbødigst, svarede Bertel og svang sig for over Forhjulet op i Sædet.

Han følte det som sin Pligt at være underholdende paa det korte Stykke Vej. Han sad hele Tiden med Ansigtet vendt mod Damerne og talte uafbrudt:

— Dejlige Jorder! Giftige, som Agrarerne siger. Kan misforstaas af en anden én, der er mere kommercielt uddannet . . . Navnlig til Hvede . . . Naa jeg vil ikke sige andet, end at disse Valmue og Kornblomster dekererer. Jeg har nemlig kendt et Par Kunstelskere, som kom paa en Vinsnask . . . ja jeg mener . . . en . . . Restauration, som mest førte flydende Genstande i de altfor kolde Vinterdage og altfor hede Sommerdage . . . De er ganske romantiske, disse Piletræer. Jeg anerkender Naturen i høj Grad. Det ligesom linder at betragte dens Skønheder i forskellige Genrer.

Men da han ikke fik andet Svar end adspredte Nik fra Fru Cederhjem, og Alma tilsidst tyssede paa ham med Øjenbrynene, vendte han sig om. Indvendig sagde han noget, som i hans egen Stil vel vilde have lydt omtrent som følger:

— Immer skal man være Avekønt! Saa skal man tale helligt, og saa skal man lade, som man var til Avdiens hos Kejseren af Rusland. Den gamle siger ingen Ting, og Tøsen smiler. Der er vinket af paa den Dansebeværtning, gamle Bertel!

Han var lige ved at slaa ind paa at fløjte en af Salmemelodierne fra Grusgraven, men følte straks, at det ikke vilde være dannet i en Baronesses Nærværelse. Men han maatte ytre sig. Han sagde til Lars:

— Synker den nærmer ikke en Bitte for meget i det Bagben der?

Lars var ikke fornøjet med denne københavnske utekniske Kritik, var desuden overbevist om Hestens Bagbens fuldstændig normale Stilling og sagde tvært:

— Næ—æ—j.

Bertel sagde ved sig selv: